

Yttrande från Europeiska ekonomiska och sociala kommittén om "Meddelande från kommissionen till Europaparlamentet, rådet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén samt Regionkommittén – 2015 års internationella klimatavtal: Utformningen av den internationella klimatpolitiken efter 2020"

COM(2013) 167 final

(2014/C 67/29)

Föredragande: **Josef ZBOŘIL**

Den 8 maj 2013 beslutade Europeiska kommissionen att i enlighet med artikel 304 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt rådfråga Europeiska ekonomiska och sociala kommittén om

"Meddelande från kommissionen till Europaparlamentet, rådet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén samt Regionkommittén – 2015 års internationella klimatavtal: Utformningen av den internationella klimatpolitiken efter 2020"

COM(2013) 167 final.

Facksektionen för jordbruk, landsbygdsutveckling och miljö, som svarat för kommitténs beredning av ärendet, antog sitt yttrande den 1 oktober 2013.

Vid sin 493:e plenarsession den 16–17 oktober 2013 (sammanträdet den 16 oktober) antog Europeiska ekonomiska och sociala kommittén följande yttrande med 120 röster för, 3 röster emot och 9 nedlagda röster.

1. Slutsatser och rekommendationer

1.1 EESK framhåller att EU:s engagemang bör vara **proaktivt, ambitiöst och realistiskt** när det gäller vad som kan uppnås, i enlighet med kommitténs yttrande om färdplanen för ett utsläppsnått samhälle 2050 ⁽¹⁾, och **anpassningsbart** till förändringar i den globala miljön. För att ett framtida klimatavtal ska bli framgångsrikt måste det beakta såväl hållbarhetens samtliga tre pelare som öppenhet och ansvarsskyldighet. Ett EU som är i stånd att ta itu med yttre utmaningar kommer också att kunna motivera och engagera sina medborgare.

1.2 Kommissionens dokument utgör en bred grundval för diskussioner om och förberedelser för de kommande förhandlingarna om klimatförändringarna i syfte att få till stånd ett realistiskt internationellt avtal 2015.

1.3 Kommittén uppskattar att de viktiga principerna för det förväntade globala avtalet behandlas, och stöder kommissionen när det gäller det ytterligare förberedande arbete som krävs för att fastställa en allmängiltig, ambitiös, effektiv, rättvis och balanserad, öppen och rättsligt bindande ram för avtalet. De internationella klimatförhandlingarna bör vara ett forum där länder uppmuntrar varandra till framsteg, inte håller varandra tillbaka.

1.4 Under det kommande arbetet måste man fokusera på att 2015 års internationella klimatavtal blir allmänt accepterat, eftersom den internationella geopolitiska och ekonomiska kartan på kort tid i hög grad har förändrats. Det är nödvändigt att ta hänsyn till dessa djupgående förändringar, och den europeiska klimat- och energipolitikens roll under den ekonomiska nedgången och under kommande år måste noggrant bedömas.

EESK påminner om sin ståndpunkt i yttrandet om EU:s sjunde miljöhandlingsprogram ⁽²⁾ att orsaken till såväl den finansiella och ekonomiska krisen som till den ekologiska krisen, som yttrar sig genom bl.a. klimatpåverkan, ligger i ett överutnyttjande av de finansiella resurserna och naturresurserna, och att hanteringen av dessa kriser förutsätter ett helt nytt tänkesätt, såsom bl.a. är förankrat i EU:s hållbarhetsstrategi. Den framtida ekonomin måste till stor del bygga på icke-fossila energikällor. EU:s politik ska även fortsättningsvis vara ambitiös, men målen bör sättas upp stegvis och anpassas efter den globala miljön, och alla villkor måste definieras tydligt.

1.5 I slutändan kommer det internationella ekonomiska landskapet och en allmänt accepterad styrprocess att utforma diskussionerna om ett framtida internationellt klimatavtal, och denna process kommer att drivas av de viktigaste ekonomierna. EU måste förbereda sig grundligt för att axla sin internationella roll och "föregå med gott exempel". EU måste dock också se upp så att man inte förlorar sin hittillsvarande, obestridda ledarroll när det gäller klimatskydd och teknisk utveckling. Ytterligare (opartisk) analys behövs för en global bedömning av Kyotoprotokollet och alla dess för- och nackdelar, och man måste dra lärdom av den i samband med utarbetandet av 2015 års avtal. IPCC:s förestående femte utvärderingsrapport (2014) kommer även den att lägga grunden för avtalet.

1.6 Det råder fortfarande allmän konsensus inom forskarvärlden om att det vore fullständigt ohållbart att låta den globala temperaturen stiga med mer än 2 grader över nivån för 1990 och att växthusgasnivåerna i atmosfären måste stabiliseras på omkring den nuvarande nivån. För att detta ska kunna uppnås krävs en kraftig minskning av de klimatskadliga utsläppen.

⁽¹⁾ EUT C 376, 22.12.2011, s. 110–116.

⁽²⁾ EUT C 161, 6.6.2013, s. 77–81.

För närvarande fortsätter dock växthusgasnivåerna att stiga stadigt år efter år. Glädjande nog görs det ständigt större ansträngningar för att begränsa utsläppen, men de räcker inte på långa vägar för att uppnå en stabilisering. Det övergripande målet för den nya förhandlingsrundan måste därför bli att blåsa liv i känslan av att det brådskar med denna process och att trygga mycket ambitiösare åtaganden och insatser från alla länder och alla samhällsområden.

1.7 Förhandlingsparternas intressen måste noggrant analyseras, och samverkans effekter måste identifieras redan på det förberedande stadiet för att undvika potentiella intressekonflikter och utnyttja synergier. Ambitiösa och realistiska åtgärder och mål bör fastställas i samförstånd och i samverkan med dem som kommer att få i uppgift att genomföra åtgärderna. Vid fastställandet av rekommendationer och målsättningar kan positiva stimulansåtgärder bidra till en allmän acceptans och säkerställa ett riktigt genomförande.

1.8 Detta kan man bara uppnå genom en öppen och noggrann bedömning av effektiviteten, kostnaderna och de positiva konsekvenserna av klimatpolitiken för ekonomin och samhället i stort. Kommittén håller med kommissionen i dess uttalande att avtalet 2015 måste vara inkluderande och innehålla åtaganden som gäller för alla länder, både utvecklade länder och utvecklingsländer.

1.9 De insatser och åtgärder som görs på lokalsamhälles- och sektorsnivå utan det nya globala klimatavtalet är ett mycket bra exempel på en proaktiv anda i civilsamhället i stort. Civilsamhället måste i själva verket ta ett stort ansvar inte bara för att uppfylla de politiska strategierna och målen i 2015 års avtal. Det måste också uppmana politikerna att visa större engagemang, och undersöka om de politiska löftena om ökat klimatskydd (t.ex. om att sluta subventionera fossila energikällor) faktiskt uppfylls. Därför måste de politiska åtgärder som antas uppfylla de krav på öppenhet och ansvarsskyldighet som det civila samhället förväntar sig och inte leda till sociala och ekonomiska orättvisor. 2015 års avtal skulle vara ett första steg mot en global omställning på energiområdet.

1.10 För att visa ledarskap och få större inflytande över de internationella förhandlingarna måste EU helhjärtat förbinda sig att uppfylla mer krävande mål för 2020 och 2030 och visa hur arbetet med att uppnå målen utgör en naturlig del av EU:s planer för ekonomisk återhämtning och omställning till en mer hållbar framtid. Kommittén står därför fast vid sin ståndpunkt att EU bör genomföra alla koldioxidrelaterade mål för 2020 fullt ut, och överväga att skärpa målet för 2020 avseende utsläpp av växthusgaser till en 25-procentig reduktion, som ett steg på vägen mot den minskning på 80–95 % senast 2050 som man kommit överens om. EESK anser vidare att EU bör anta vägledande mål för minskade växthusgasutsläpp på 40 % senast 2030 och 60 % senast 2040, och följa upp med rättsligt bindande politiska åtgärder som skulle medföra dessa minskningar. Sådana långsiktiga vägledande mål behövs som riktmärken för att skapa förutsebarhet och stabilitet för investerare och beslutsfattare i Europa. De skulle också fungera som goda riktmärken för ambitionsnivån i de internationella förhandlingarna.

1.11 Det är svårt att föreställa sig hur de viktigaste aktörernas olika intressen ska kunna förenas inom ramen för det nuvarande förhandlingsformatet med ett system med utsläppstak och handel med utsläppsrätter. Många intressenter har reserverat sig och föreslagit alternativ när det gäller det framtida formatet för förhandlingarna. Man bör undersöka reservalternativ för en ny modell till avtal som bygger på projekt som exempelvis koldioxidbudgetering eller en global koldioxidavgift eller det förslag om en utsläppsrätt per världsmedborgare som Indien har tagit upp till diskussion, eller en kombination av sådana metoder.

1.12 EESK stöder till fullo kommissionens ståndpunkt att vi inte kan vänta tills 2015 års avtal träder i kraft år 2020. De insatser vi gör fram till 2020 kommer att vara avgörande för att få politiken på rätt spår. Dessa åtgärder måste vara väl genomtänkta och grundade på realistiska och konkreta landvinningar när det gäller vetenskap, teknik och utveckling, såsom EESK har slagit fast i sitt yttrande om färdplanen för ett utsläppssnält samhälle 2050⁽³⁾.

2. Kommissionens dokument

2.1 År 2011 inledde det internationella samfundet förhandlingar om ett nytt internationellt avtal i syfte att vidta gemensamma åtgärder för att skydda jordens klimatsystem. Detta avtal, som ska vara färdigställt i slutet av 2015 och tillämpas från och med 2020, håller för närvarande på att förhandlas fram via ett förfarande som är känt som "Durbanplattformen för förstärkta insatser".

2.2 Avtalet 2015 ska fram till 2020 sammanföra det nuvarande lappverket av bindande och icke-bindande överenskomelser inom ramen för FN:s ramkonvention om klimatförändringar i en samlad övergripande ordning.

2.3 Köpenhamn–Cancún-processens unilaterala karaktär (bottom-up) möjliggjorde en mer inkluderande internationell strategi.

2.4 Vid utformningen av avtalet 2015 kommer vi att behöva dra lärdom av framgångarna med och bristerna i konventionen, Kyotoprotokollet och Köpenhamn–Cancún-processen. Vi måste gå utöver det nord-sydliga mönster som återspeglar världen under 1990-talet till ett system som bygger på ömsesidigt beroende och delat ansvar.

3. Allmänna kommentarer

3.1 EESK har redan i sitt yttrande om EU:s sjunde miljöhändlingsprogram⁽⁴⁾ betonat att det finns paralleller mellan den finansiella och den ekologiska krisen: Båda beror på en icke hållbar användning av de ekonomiska resurserna respektive naturresurserna. Kommittén efterlyste då "en reaktion på miljökrisen liknande de åtgärder för bekämpning av finanskrisen som

⁽³⁾ EUT C 376, 22.12.2011, s. 110–116.

⁽⁴⁾ EUT C 161, 6.6.2013, s. 77–81.

beslutades inom ramen för finanspakten: klara riktlinjer, tydliga indikatorer, kontroller och sanktioner". Detta gäller nu också för de förestående klimatförhandlingarna, som måste ge klara signaler för uppbyggnaden av en global resurseffektiv koldioxid-nål ekonomi.

3.2 Det har inträffat viktiga geopolitiska ändringar som man måste ta hänsyn till i utarbetandet av förhandlingsstrategin. På kort tid har den internationella geopolitiska och ekonomiska kartan genomgått stora förändringar. Dessa grundläggande förändringar har delvis sitt ursprung i den finansiella krisen, som i EU sammanfallit med en ekonomisk kris under vilken företagets investeringsnivå sjunkit från 23 % (2008) till 18,3 % (första halvåret 2013) (Eurostat). Den europeiska klimat- och energipolitikens roll under den ekonomiska nedgången måste noggrant bedömas i utformningen av de kommande förhandlingarna.

3.3 Dessa insatser är ännu inte tillräckliga. I slutändan kommer det internationella ekonomiska landskapet att utforma diskussionerna om ett framtida internationellt klimatavtal, och denna process kommer att drivas av de viktigaste ekonomierna, Kina och USA, samt Indien och övriga Briks-länder (som tillsammans stod för 61,8 % av de globala utsläppen 2012). 400–600 GW ny koleldad kraftproduktion kommer att byggas före 2020. EU befinner sig mitt i en ekonomisk nedgång som har lett till att 3,8 miljoner arbetstillfällen försvunnit och att den industriella produktionen minskat med cirka 20 %, samtidigt som antalet anställda i sektorerna för förnybar energi och energibesparande åtgärder har ökat.

3.4 Det finns dock mycket positiva signaler på klimatskyddsområdet:

— I EU stod anläggningar för förnybar energi för 71,3 % av de nya anläggningarna under 2011 (32,0 GW av totalt 44,9 GW ny produktionskapacitet), och under 2012 stod anläggningar för förnybar energi för 69 % av de nya anläggningarna (31 GW av totalt 44,6 GW ny produktionskapacitet). Under 2011 togs nya kolkraftverk på 2,1 GW i drift, medan kolkraftverk på 840 MW togs ur drift. Under 2012 var kapaciteten hos de kolkraftverk som togs ur drift (5,4 GW) t.o.m. nästan dubbelt så hög som kapaciteten hos de nya kolkraftverk som togs i drift (3,0 GW).

— De höga sammantagna utsläppen från Kina (26,7 % av de globala utsläppen) måste sättas i relation till landets andel av världsbefolkningen (19 %). Jämfört med EU (7 % av befolkningen, 11,5 % av växthusgasutsläppen) och USA (4,4 % av befolkningen och 16,8 % av växthusgasutsläppen) är utsläppen per capita i Kina fortfarande relativt låga. Man måste erkänna att Kina har förbundit sig att främja användningen av vindkraft och annan förnybar energi, genom att öka andelen icke-fossila bränslen i sin sammantagna energimix, som ett led i insatserna för att sänka landets koldioxidutsläppsintensitet per BNP-enhet med 40 % till 50 % senast 2020.

— I USA utvecklas förnybar energi snabbt: År 2012 blev vindkraft för första gången i USA:s historia den främsta källan till ny elproduktionskapacitet, med ca 43 % av det nya eltillskottet och mer än 13 GW som tillfördes nätet.

3.5 Världen är inte på väg att nå det mål som regeringarna enats om när det gäller att begränsa den långsiktiga ökningen av den genomsnittliga globala temperaturen till 2 grader Celsius (°C). De globala växthusgasutsläppen ökar snabbt och i maj 2013 översteg halten av koldioxid (CO₂) i atmosfären 400 miljondelar.

3.6 Åtgärder som redan genomförts eller som håller på att genomföras kommer troligen att leda till att genomsnittstemperaturen på lång sikt stiger med mellan 3,6 °C och 5,3 °C (jämfört med den förindustriella nivån). Den största ökningen har skett under detta århundrade (baserat på klimatmodeller).

3.7 Om det ska finnas en rimlig möjlighet att nå tvågradersmålet krävs det konkreta åtgärder före 2020, då ett nytt internationellt klimatavtal ska träda i kraft. Energifrågorna står i centrum för denna utmaning. Energisektorn står för cirka två tredjedelar av utsläppen av växthusgaser, eftersom över 80 % av den globala energikonsumtionen är baserad på fossila bränslen.

3.8 Trots att det skett en positiv utveckling i vissa länder har de globala, energirelaterade koldioxidutsläppen ökat med 1,4 % och 2012 uppgick de till 31,6 gigaton (Gt) – en historiskt hög nivå. Länder som inte är medlemmar i OECD står nu för 60 % av de globala utsläppen, en ökning från 45 % år 2000. År 2012 bidrog Kina mest till ökningen av de globala koldioxidutsläppen, men denna ökning var en av de minsta under en tioårsperiod. Den berodde till stor del på användningen av förnybar energi och en avsevärd förbättring av energiintensiteten i den kinesiska ekonomin.

3.9 I USA har övergången från kol till gas för kraftproduktion bidragit till en minskning av utsläppen med 200 miljoner ton, vilket är samma nivå som vid mitten av 1990-talet. Trots en ökad användning av kol har utsläppen i Europa minskat med 50 miljoner ton till följd av den ekonomiska nedgången, tillväxten av förnybara energikällor och ett tak för utsläppen från industri- och energisektorerna. I Japan har utsläppen ökat med 70 miljoner ton, eftersom ansträngningarna att förbättra energieffektiviteten inte till fullo har uppvägt användningen av fossila bränslen för att kompensera en minskad användning av kärnkraft. Även med hänsyn till att den nuvarande politiken genomförs beräknas de globala energirelaterade växthusgasutsläppen år 2020 vara nästan 4 gigaton koldioxidekvivalenter högre än den nivå som överensstämmer med tvågradersmålet. Detta visar tydligt vilken enorm utmaning vi måste ta itu med bara under detta årtionde.

3.10 De internationella klimatöverläggningarna har resulterat i ett löfte om att få till stånd ett nytt internationellt avtal till 2015 som ska träda i kraft 2020. Den ekonomiska krisen har dock haft negativa konsekvenser när det gäller användningen av ren energi och koldioxidmarknaderna. För närvarande omfattas 8 % av de globala koldioxidutsläppen av ett koldioxidpris, medan 15 % erhåller ett incitament på 110 dollar per ton i form av subventioner för fossila bränslen (icke EU-länder). EESK uppmanar det internationella samfundet att i 2015 års klimatavtal på ett bindande sätt genomföra löftet – som avgavs redan 2012 i slutdokumentet från FN:s Rio+20-konferens – om att avskaffa subventionerna av miljöskadliga fossila energikällor, som enligt Världsbankens uppskattningar uppgår till 780 miljarder US-dollar per år.

3.11 Prisdynamiken mellan gas och kol är ett stöd för utsläppsminskningar i vissa regioner men leder till att de går långsammare i andra, medan kärnkraften har svårigheter och storskalig avskiljning och lagring av koldioxid fortfarande ligger långt fram i tiden. Trots en växande opinion för att förbättra energieffektiviteten finns det fortfarande en betydande ekonomisk potential som inte utnyttjats. Förnybara energikällor (ej vattenkraft) som stöds av målinriktade politiska åtgärder har tvåsiffriga tillväxttal vad gäller installerad kapacitet. Investeringar i förnybar energi skulle kräva en stabil ekonomisk miljö både vad gäller koldioxidpriser och, så småningom, beskattning i länder där en kolskatt används.

4. Särskilda kommentarer

4.1 *Hur kan avtalet 2015 utformas så att det säkerställs att länder kan nå en hållbar ekonomisk utveckling samtidigt som de uppmuntras göra sin skäliga och rättvisa del av insatserna för att minska de globala växthusgasutsläppen så att de globala utsläppen leds in på en bana som gör det möjligt att klara tvågradersmålet?* Först och främst är det svårt att föreställa sig hur de viktigaste aktörernas olika intressen ska kunna förenas inom ramen för det nuvarande förhandlingsformatet med ett system med utsläppstak och handel med utsläppsrätter. Skäliga och rättvisa bidrag från alla är emellertid helt nödvändigt om man ska kunna nå fram till ett avtal. En annan modell till avtal bör därför utarbetas, om inte annat som ett reservalternativ, och förvaltningsproblemen erkännas. Man måste finna möjligheter att säkerställa att åtgärder som vidtas i syfte att ta itu med klimatförändringen kan gå hand i hand med samhälls-, ekonomisk och miljömässig tillväxt och utveckling. Detta kan man bara uppnå genom en öppen och noggrann bedömning av effektiviteten, kostnaderna och de positiva konsekvenserna av klimatpolitiken för ekonomin och samhället i stort. Vi bör dra lärdom av Kyotoprotokollet, med all den komplexitet och de kryphål det innehåller. Det kan bli en användbar utgångspunkt för ett seriöst arbete med en ny modell. Det förlängda Kyoto II och det faktum att det omfattar utsläppsandelar är en mycket stark signal som kräver konceptuella förändringar.

4.2 *Hur kan avtalet 2015 på bästa sätt säkerställa att alla stora ekonomier och sektorer medverkar, och minimera den tänkbara risken för koldioxidläckage mellan mycket konkurrensutsatta ekonomier?* Koldioxidläckage är en företeelse som inte bara har samband med

energiintensiva industrier som eventuellt är på tillbakagång. Det är en del av de allmänna villkoren i samband med affärsverksamhet inom det enskilda ekonomiska området. En obalans när det gäller villkoren för koldioxid, huvudsakligen mellan de mest konkurrenskraftiga regionerna, har medfört att investeringarna i EU frusit inne. Ambitiösa och realistiska åtgärder och mål bör fastställas i samförstånd och i samverkan med dem som kommer att få i uppgift att genomföra åtgärderna. Ett enkelt, rättvist och skäligt avtal 2015 är följaktligen en förutsättning för ett rättvist affärsklimat överallt inom den globala ekonomin.

4.3 *Hur kan avtalet 2015 mest effektivt främja integreringen av klimatfrågorna i alla berörda politikområden? Hur kan det främja kompletterande processer och initiativ, även sådana som utförs av icke-statliga aktörer?* Det effektivaste sättet att främja en integrering av 2015 års avtal inom alla relevanta politikområden är att utarbeta ett enkelt avtal. Alltför stränga bestämmelser som syftar till att organisera denna process innebär att det blir svårare att genomföra avtalet. Vidare är det viktigt att genomföra en öppen konsekvensbedömning i samband med integreringen av klimatförändringarna i andra politikområden. Då klimatförändringarna integreras i andra politikområden är det viktigt att säkerställa att detta görs på det mest kostnadseffektiva och förutsägbara sättet utan att man lägger några onödiga administrativa bördor på intressenterna. Man bör i första hand använda marknadsbaserade strategier.

4.4 *Vilka kriterier och principer bör ligga till grund för fastställandet av en rättvis fördelning av minskningsåtagandena för parterna i avtalet 2015 med ett stort urval åtaganden som avspeglar nationella förhållanden, som allmänt ses som likvärdiga och rättvisa och som tillsammans är tillräckliga för att undvika eventuell avsaknad av ambition?* Om man behåller systemet med utsläppstak och handel med utsläppsrätter krävs det kriterier och principer, och det kommer alltid att finnas känslor av orättvisa och orättvis behandling. I vilket fall som helst bör man ta hänsyn till den marknadsdynamik som påverkar en viss sektor, befintliga och föreslagna bestämmelser beträffande klimatförändringarna som den påverkas av, samt sektorns grad av mognad när det gäller dess ansträngningar för att begränsa utsläppen av växthusgaser och använda energieffektiv teknik. Om en åtgärd ska lyckas och bli hållbar måste det också finnas en drivfjäder för alla deltagare att arbeta för att uppnå målen, såsom att begränsa utsläppen, förbättra effektiviteten, samarbeta kring forskning, dela bästa praxis osv. En koldioxidavgift kan leda till utsläppsminskningar och mer finansiering för forskning, utveckling och anpassning på det mest samordnade och effektiva sättet.

4.5 *Vilken roll bör avtalet 2015 ha när det gäller att hantera anpassningsfrågor och hur bör detta bygga vidare på pågående arbete inom ramen för konventionen? Hur kan avtalet 2015 ge ytterligare impulser att integrera anpassning i alla relevanta politikområden?* Anpassningen är i själva verket relativt väl utstakad och bygger till stor del på befintliga riskhanteringsprogram. Anpassning kommer inte att eliminera alla risker med klimatförändringens konsekvenser, men kommer att bidra mycket till att begränsa riskerna på många områden. Att öka anpassningsförmågan kommer att kräva ytterligare analys, prioritering, planering

och agerande på alla styresnivåer och även deltagande från lokalsamhällen och företag. Anpassning förväntas med rätta bli en av de fyra grundpelarna i det framtida avtalet 2015. Företagen ska särskilt delta genom tekniköverföring och utbyte av bästa praxis.

4.6 *Hur bör konventionens framtida roll se ut och i synnerhet avtalet 2015 under årtiondet fram till år 2030 när det gäller finansiering, marknadsbaserade mekanismer och teknik? Hur kan man bygga vidare på de nuvarande erfarenheterna och hur kan ramverken ytterligare förbättras?* Konventionen bör bli ett samordnande organ för viktiga klimatåtgärder, som har överinseende över ländernas resultat, stora finansflöden och teknikutbyte. Företagen ska ta det största ansvaret för teknik och införandet av teknik. Via den verkställande kommittén för teknik och centrumet och nätverket för klimatteknologi kan konventionen tillhandahålla expertanalyser av teknik och ge länderna fri tillgång till information så att de kan välja de bäst lämpade teknikformerna.

4.7 *Hur kan avtalet 2015 ytterligare förbättra insynen och ländernas ansvarsskyldighet internationellt? I vilken utsträckning kommer ett system för redovisning att behöva standardiseras i hela världen? Hur bör länderna hållas ansvariga när de underlåter att fullgöra sina åtaganden?* Under alla omständigheter måste systemet för redovisning standardiseras på global nivå, oavsett hur detta görs, eftersom korrekt information är väsentligt när pengar är involverade. Det är också nödvändigt med tanke på att uppnå ansvarsskyldighet med hänsyn till avtalet 2015.

4.8 *Hur kan FN:s klimatförhandlingsprocess förbättras så att den bättre stöder målet om att nå ett inkluderande, ambitiöst, effektivt och rättvist avtal 2015 och säkerställer att det genomförs?* Det behövs ett omfattande deltagande av intressenter och en öppen process för

att säkerställa att avtalet uppnås på ett tillfredsställande sätt och att det genomförs. Företagen kan erbjuda sin egen sakkunskap till klimatförhandlingarna om effektiva sätt att minska utsläpp och utveckla lösningar för en hållbar utveckling. Genom att det civila samhället och näringslivet i stort deltar i processen kan man också säkerställa jämförbara insatser och lika villkor. Det nya globala avtalet för 2015 är bara det första steget framåt, och hela genomförandet av avtalet är beroende av det civila samhället som helhet. Resultaten av processen och genomförandet måste alltså vara öppna och övertygande och inge förtroende bland medborgarna i hela världen.

4.9 *Hur kan EU bäst investera i och stödja processer och initiativ utanför konventionen för att bana väg för ett ambitiöst och effektivt avtal 2015?* Kommittén välkomnar den debatt som detta kommissionsdokument har gett upphov till. Det är mycket nödvändigt med oberoende expertanalyser av alla aspekter av klimatpolitiken, i synnerhet med tanke på det förändrade och föränderliga globala geopolitiska landskapet. En del analyser finns redan tillgängliga, så man behöver inte börja från noll. Man kan t.ex. utgå från brevet till USA:s president från dennes vetenskapliga rådgivare som sammanfattar de frågor som klimatförändringarna föranleder. Erfarenheterna från Kyotoprotokollet och de långdragna FN-förhandlingarna är ytterligare bevis på att det behövs en förändring innan det är för sent. Forskningsresultat och rekommendationer från expertorganisationer såsom IEA kan och bör genomföras utan onödiga dröjsmål. IEA:s rapport "Redrawing the Energy Climate Map" innehåller en pragmatisk och genomförbar metod. De fyra grundläggande och uppnåbara strategier som fastställs i rapporten är att förbättra energieffektiviteten i byggnader, industri och transport, minska byggandet och användningen av de minst effektiva kolkraftverken, minimera metanutsläppen från olje- och naturgasproduktion och påskynda utfasningen av vissa stöd till konsumtionen av fossila bränslen.

Bryssel den 16 oktober 2013

Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs
ordförande

Henri MALOSSE